

Sagenfattes under Forhandling.

Chr. Rasmussen: Naar jeg ved dette Forslag har ønsket at tage Ordet, er det ikke, fordi jeg er absolut tilfreds med Lovforslaget i den Stikelse, hvori det foreligger, men meget mere for at paapege de Mangler, som Forslaget øjensynligt lider af, og som det kunde være ret heldigt at faa rettede ved den Behandling, Forslaget skal underkastes. Som det foreligger, kan det absolut ikke siges at være tidsvarende, fordi Stillingen er saadan for Lodseriernes Vedkommende her i Drosund, at Lodsningernes Antal mere og mere tager af, men naar man ser paa Forslaget, og særlig paa de Anmærkninger, som ledsager det, kan jeg ikke nægte, at det noget faar Udseende af, at Forslaget er fremkommet, ikke just for at hjælpe Lodserne, men meget mere for at hjælpe Lodsinpektørerne til en fast Gage af Statskassen, i Stedet for at de nu maa nøjes med den Part, som kan blive til dem af den Fortjeneste, Lodseriet i sig selv har. Det forekommer mig, derfor ikke at være rigtigt at gaa den foreslaaede Vej, naar der skal tages forandrede Bestemmelser, og jeg skal indrømme, at det er nødvendigt at tage forandrede Bestemmelser for disse to Lodserier, fordi Forholdene ved disse ere af en saadan Bestaffenhed, at det vil være vanskeligt for Fremtiden at knytte dygtige Følk til Stillingen som Lodser der. Naar vi skulle tage forandrede Bestemmelser i saa Henseende, mener jeg, at man bør træffe saadanne Bestemmelser, at ogsaa Lodserne, der gøre det praktiske Arbejde i Lodsvæsenets Tjeneste, faa nogen Fordel deraf, men det forekommer mig, at saaledes som Forslaget foreligger, vil dette ikke blive Tilfældet. Naar man ser paa den Lodsfortjeneste, der har været i tidligere Aar, og paa den Fortjeneste, der nu er, og sammenligner det foreliggende Forslag dermed, vil det vise sig, at Lodserne — i alt Fald de, der ere paa lavest Lønning — i Helsingør, og jeg er ganske sikker paa, at det samme er Tilfældet i Dragør, blive daarligere stillede efter det ny Forslag end de ere, hvis de vedblivende beholde, hvad de have, i alt Fald foreløbig. Jeg skal tillade mig at nævne de Lønninger, Lodserne have haft i 1894, 1895 samt i første Halvdel af 1896, og sammenholde dermed den Løn, de vilde have faaet, hvis Forslaget s. Eks. havde været vedtaget i 1894 — da var Forslaget ganske vist ikke forelagt. Der er da i 1893 — og derefter beregnes jo Fortjenesten for 1894 — foretaget 1505 Lodsninger af Lodserne fra Helsingør til et samlet Nettobeløb af 49,972 Kr. 42 Ø. I Aaret 1894 er der

foretaget 1400 Lodsninger til et Nettobeløb af 41,696 Kr. 10 Ø., i 1895 er der foretaget 1489 Lodsninger til et Nettobeløb af 43,326 Kr. 73 Ø. Jeg skal dog med det samme indskøde den Bemærkning, at 1895 var en Svinter, altsaa et ganske ekstraordinært Aar, som maaske kan vende tilbage engang hver 10de eller 20de Aar, i alt Fald har der omtrent været et saadant Mellemrum imellem de Svintre, vi have haft, og i saadanne Svintre stiger Lodsernes Fortjeneste jo som Følge af Svningen. Ser man nu paa, hvorledes denne Fortjeneste i Løbet af disse Aar har stillet sig for Lodserne og sammenligner man den med den Fortjeneste, der vilde være fremkommen, hvis man havde haft den ny Ordning i 1894, saa vilde det se saaledes ud, at Lodserne paa fuld Deling i 1894 havde 1,659 Kr. 37 Ø. efter den gamle Ordning og vilde faa 1,973 Kr. 88 Ø. efter den ny, Lodserne paa $\frac{9}{10}$ Deling henholdsvis 1,232 Kr. 2 Ø. og 1,644 Kr. 90 Ø., paa $\frac{7}{8}$ Delingen 1,093 Kr. 35 Ø. og 1,315 Kr. 92 Ø., og de yngste Lodser henholdsvis 861 Kr. 86 Ø. og 986 Kr. 94 Ø. Saa kommer det Aar, som jeg betegnede som Svinteren, en særlig heldig Vinter for Lodserne. Da viser det sig, at Lodserne paa fuld Deling ere komne noget højere op, nemlig til 1,882 Kr. 70 Ø. efter den gamle Ordning, og efter det af den ærede Marineminister forelagte Lovforslag vilde de have faaet 2,052 Kr. 60 Ø., og de yngste vilde have faaet efter den gamle Ordning 992 Kr. 42 Ø., efter den ny Ordning 1,026 Kr. 30 Ø. Men her vil det høje Ting have lagt Mærke til, at det var under Svintre, hvor Forholdene ere ganske ekstraordinære, ikke alene med Hensyn til Lodsningernes Antal, men ogsaa med Hensyn til Betalingen, der bliver ydet for Lodsnungen. Saa viser Medgangen sig imidlertid i 1896, idet Lønnen i den første Halvdel af Aaret 1896 til hver Lodspaa fuld Deling, naaget der var en Mand mindre end tidligere, kun udgør 650 Kr. 50 Ø., altsaa for hele Aaret noget saadant som 1,300 Kr. Efter den ny Ordning, hvis den havde været vedtaget i Fjor, vilde vedkommende Lodspaa kun være naaget til 1,190 Kr. eller saadan noget som 110 Kr. mindre, end han har efter den Ordning, man nu har, og for de yngste Lodfers Vedkommende ser Forholdet endnu sørgeligere ud, naar man tager Hensyn til den Løn, de i øvrigt have. Efter den gamle Ordning vilde de yngste Lodser have faaet 647 Kr., efter den af Marineministeren foreslaaede Ordning vilde Lønningerne være sunkne til 595 Kr. for hele Aaret 1896, naar vi gaa ud fra, og det kunne vi temmelig sikkert gaa ud fra, saafremt det